

СЕЛО ЕРБЕЛЕ, АЛБАНИЈА

Историските записи кажуваат дека селото Ербеле низ турските пописни дефтери се спомнува уште во 1467 година, за подоцна во 1583 година да се запише како село со 18 христијански семејства и 4 муслимански.

Историјата може само да се дополни и да се збогати, но не и да се измени или извитопери за навек. Историјата ја запишуваат посланиците, а жртвите ја определуваат чија е и кому му припаѓала низ минатото, оставајќи траги за сите македонски поколенија. Ако историјата длабоко си поиграла со македонскиот народ, разделувајќи го на три дела, суровата судбина сепак остави и

тие да се искорнат од вековното огниште и да заминат во неповрат, пополека потчукнува и на нивната врата. Тешко, но вистинито за судбината на македонскиот човек на овие западни ветришта, за македонскиот човек одроден од својата матица, за Македонците кои пред многу векови го основале селото Ербеле, му дале вековна душа и вечен благослов, го свиле своето гнездо за подоцна вечно

Св.Сотир) и три некаде низ селските атари на: Габер, Рид, Цабуно, Лок, Ливаѓе, Раствожер, Пуљачки, Каменџи, Котарци, Селишта, Тешелци или Сврати.

"Некогаш, во ова родно село на мојот татко, дедо и прадедо живееле голем број македонски родови, голем број македонски синови и ќерки, кои тежнееле за подобро утре, за подобра иднина на сите македонски генерации токму во ова село. Но, историјата на времето си го стори своето, го зеде својот уништувачки данок за навек", се потсетува Гиго Постолоски, жител на ова село, роден ербелчанин.

Денес, во Дебар, Скопје, Охрид и на други места низ Ма-

ЦРКВАТА СВЕТО ПРЕОБРАЖЕНИЕ ВО СЕЛО ЕРБЕЛЕ, АЛБАНИЈА

МАКЕДОНСКИ САМОСТРЕЛ

■ Пишува: Филип ВАСИЛЕВСКИ

по некој вечен запис на овие простори, кој денес иако пополека се подзаборави и не се спомнува, тие сепак постојат како белег на едно време, на едно постоење. Нема полоша судбина од судбината која сами ја создаваме и сами ја збогатуваме, судбина на вечно уништување и однародување, за подоцна неповратно, со голем срам и омраза, да ги проколнеме и да ги обвиниме сите минати македонски генерации за својот сопствен одрод, за големиот македонски самострел.

Историските записи кажуваат дека селото Ербеле низ турските пописни дефтери се спомнува уште во 1467 година, за подоцна во 1583 година да се запише како село со 18 христијански семејства и 4 муслимански. Васил К'нчов во своите етностатистички белешки од 1900 година запишал дека селото Ербеле се наоѓа во Дебарско поле, во состав на дебарската каза со 75 христијански и 125 муслимански семејства.

Денес во ова село живеат само три македонски семејства на Постоловци, Поповци и Дуковци, три македонски огништа, кои упорно до денес му одолеваат на синдромот на исчезнување, но како што минува времето желбата и

да го напуштат. Некогаш во селото постоеле 7 цркви, 7 православни македонски факели, за денес да остане само

еден божји храм и спомените за постоење на црква во месноста Почивалиште (Св.Никола), две цркви во месноста Локарци (една од нив се викала

кедонија има македонски православни родови, чии корени се од село Ербеле, родови кои сè уште ги помнат кажувањата на нивните најблиски предци, кога во селото се славело Митровден, Св. Никола, кога се собирале во дворот на црквата "Св.Преображение" за време на истоимената селска слава и секогаш со вечна благодарност до Бога што ги зачувала на овие немирни простори многу векови. Убаво беше да се слушне како некогаш и денес на празникот Преображение на Исуса Христа на 19 август, малкумината останати ербелчани и некој залутан ербелчанин од Македонија, повторно традиционално се собираат, зачекоруваат во дворот на селската црква, го "распукуваат" селското своно и за момент го продолжуваат џагорот на македонскиот збор на овие простори, македонскиот непокор, но и вечното прашање: до кога?

Постарите ербелчани тажно се потсетуваат на плејадата македонски семејства, кои некогаш живееле во Ербеле, кои некогаш ги облагородуваа селските сокаци, ги крштеваа своите синови, ќерки, внуци во црквата "Св.Преображение" и насмеани во колоритот на дебарската носија сред село да заиграат некое македонско оро. Се помнат фамилиите на: Стефановци (Ванкароски), Ѓиновци, Чантовци, Трајановци, Казанџиовци, Костовци, Иловци. Јакшевци, Коларовци, Љубиновци, Арбелски, Бојаџиевци, Баковци, Бачевци, Буровци и многу други, за сите каде што и заминале, селската слава Св. Преображение не ја оставиле, ја зачувале, ја слават како вечен заштитник на својот дом, завет од своите предци.

Но, за жал, канџите на злокобната судбина на Македонецот кој сам ја создаде, пополека го растргнува и го уништува, го раскинува македонското ткиво, оставајќи само спомен на едно убаво минато време, на едни далечни изгубени македонски простори.